

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 100

číslo: 11

15. března 2020

Cena: 8 Kč

Usilovat o slavnou přítomnost

V těchto dnech uplyne již sto sedmdesát let od narození jednoho z největších Čechů, Tomáše Garrigua Masaryka. Pro naši církev je od počátku postava presidenta osvoboditele, demokratického politika, filosofa a humanisty nevyčerpatelnou inspirací a tuto úctu a náklonost vyjadřujeme každoročně i březnovým připomenutím Masarykových myšlenek na půdě Parlamentu ČR. Letos proběhlo toto tradičně hojně navštěvené setkání v pondělí 2. března.

Při setkání moderovaném ThDr. Evou Vymětalovou Hrabákovou a Mgr. Oldřichem Nováčkem zazněly pozdravy pražského biskupa naší církve doc. Davida Tonzara a předsedy Poslanecké sněmovny ČR Radka Vondráčka (přednesen Janem Sechterem); přednášky pronesl patriarcha církve ThDr. Tomáš Butta („Masarykovy ideje a názory v díle představitelů Církve československé husitské“) a prof. Pavel Hošek („Národ a vlastenectví u T. G. Masaryka“). Mluvené slovo doprovodilo vystou-

pení Pěveckého sdružení moravských učitelů pod vedením Jiřího Šimáčka, které si pro tuto příležitost připravilo skladby Bedřicha Smetany a Josefa Bohuslava Foerster. Na setkání pořádaném v rámci akcí k letošnímu stému výročí naší církve byly rovněž předány pamětní medaile připravené k této příležitosti. Medaili obdrželi Radek Vondráček (převzal J. Sechter), prof. Pavel Hošek a historik PhDr. Vojtěch Čelko. Přednášky i další projevy – jejichž přípravě autoři věnovali velkou péči,

což publikum velmi kvitovalo stejně jako přesahy do dnešní složité doby, budou otištěny ve sborníku a budou tak k dispozici i pro ty, kdo neměli možnost účastnit se setkání. Rovněž se nad nimi zastavíme v dalších číslech našeho časopisu. Zde vybíráme pro ilustraci několik citací.

„1. Pracovat dobře – byť málo, na tom konkrétním malém místě našeho života, kde se zrovna nacházíme, 2. vědět, že každý náš krok je krokem věčnosti, 3. a milovat Boha a milovat bližního jako sebe samého. Tyto tři

kroky považuji za zásadní. A pak naše republika, těch našich deset milionů spoluobčanů – řeknu s utopickým nadšením – bude vzkvétat, bude nám dobře a naučíme se radovat. Přijde mi, že to nám stále chybí, přestože se máme z pohledu sedmi miliard lidí dobře...“ (uvedl D. Tonzar, inspirováno tryznou prof. Kalouse, přibramského duchovního naší církve)

„Pro Masaryka je „od samého počátku otázka národa spojena s hledáním úkolu, který je tak říkajíc shůry uložen, mluví dokonce o prozřetelnosti... Svěbytnost národa není založena etnicky, jazykově, teritoriálně – přestože jsou to důležité rozměry – svěbytnost národa je spojena s jeho mravním úkolem, s posláním, které ta která částka lidského rodu má před tváří věčnosti...“ „Je třeba rozjímat nad dějinami vlastního národa... Nejlepším ukazatelem k odpovědi na

to, jaký je úkol českého národa, jsou Palackého dějiny národa českého v Čechách a na Moravě.“ „Palacký ukazuje ke správné odpovědi na to, kde hledat svěbytně českou cestu k uskutečnění humanity ... období, které můžeme zjednodušeně nazvat českou reformací nebo obdobím mezi Husem a Komenským, je doba, kdy ideály bratrské humanity došly relativně neúspěšnějšího uskutečnění a tohle je tím pádem orientující období českých dějin – podle Palackého a Masaryka také pro promýšlení budoucích podob uspořádání české společnosti a směřování české kultury.“

„Demokracie nakonec není nic jiného než politické uskutečňování Ježíšova přikázání lásky k bližnímu... a sociální spravedlnost není než matematikou lásky k bližnímu“ (z přednášky P. Hoška) . **redakce**

Psali jsme před sto lety

Mistr František Bílek mezi námi k pozvání našemu pobyl ve čtvrtek 26. února asi půldruhé hodiny a vykládal nám za hrobového ticha o své práci tvůrčí, tak potřebné doplnění „s hůry“, o svém českém Krucifixu, o potřebě uvědomovat náš lid, aby si obrazu Ukřižovaného znovu začal vážit tím, že práci Ukřižovaného začne znovu oceňovat a hodnotit... Něco z bohatství myšlenek mistrových přineseme v příštích číslech... Zatím vroucí: „Zaplat' Bůh“ za každé slovo jdoucí ze srdce a k srdci! Český zápas 5. 3. 1920, s. 7

Ekumenická skupina ve Vatikánu

Na popeleční středu 26. února 2020 se během generální audiece na vatikánském Náměstí sv. Petra setkala malá česká ekumenická skupina s papežem Františkem. Jejimi členy byl profesor Karel Skalický, farářka naší Církve československé husitské Martina Viktorie Kopecká, která se v roce 2018 na pozvání papeže zúčastnila jako jediná vysvěcená žena biskupské synody ve Vatikánu, teologové Zdeněk A. Eminger, František Štěch a David Macek. Podnětem k cestě do Říma bylo výročí 600 let od okamžiku, kdy papež Martin V. vyslal první křížovou výpravu proti husitům.

„I my jsme se nechali od papeže symbolicky vyslat zpět domů – už ne, abychom spolu (kulturně) válčili, ale abychom pokračovali na cestě smíření a respektuplného dialogu.“ „Možností je mnoho, od osobních setkání pro vytváření příležitosti pro širokou veřejnost, třeba prostřednictvím dalšího ročníku festivalu smíření Meeting Brno (22. - 31. 5.) nebo jarními edicemi naší ekumenické talk

show husitkatolik (www.denikfararky.cz/husitkatolik/),“ zaznělo od členů výpravy.

Profesor Karel Skalický, který byl 25. února 2020 v italském parlamentu představen přátelům, s nimiž od předloška prezentujeme mezinárodní výstavu „Moc bezmocných. Dálkový výslech Václava Havla“, je skutečným mužem smíření. Byl to on, kdo na konci 70. let přijal v ří-

ském Nepomucenu balíček s čokoládami, mezi nimiž objevil Havlův rukopis Moci bezmocných. Obratem ho předal k Forli donu Francescu Riccimu z Comunione e liberazione, který se postaral o překlad do italského eseje. A o deset let později to byl opět K. Skalický, kdo tak dlouho dojíral na Jana Pavla II. kvůli nutnosti nově pohlédnout na kauzu M. J. Husa, až papeže dovedl (s pomocí J. Škarvady a T. Halíka) ke zlomovému proslovu na Letné (1990), v němž vyzval ke zřízení „husovské komise“. Ekumenická delegace papeži Františkovi předala také dva drobné dárky: prvním z nich byl katalog výstavy Moc bezmocných o Václavu Havlovi. Když svatý otec uviděl na přebalu Havlovu fotografii, tak se jí dotkl a řekl: „On byl opravdu veliký“.

A také jsme využili toho, že nedávno uplynulo 70 let od umučení pátera Josefa Toufara a předali jsme mu italskou verzi knihy Miloše Doležala Jako bychom dnes zemřít měli.

Večer jsme se ve zúženém kruhu zúčastnili mše Popeleční středy na Aventinu, kde došlo ještě k jednomu nečekanému setkání s papežem. Během závěrečného průvodu si papež všiml Marty V. Kopecké a přišel jí ještě jednou pozdravit podáním ruky; shromáždění na Aventinu tento okamžik doprovodilo tleskáním.

MVK, fotografie: archiv autorky

Exegeticko-homiletický seminář s liturgickými inspiracemi

Porozumění a přetlumočení - zaměřeno na texty velikonoční. Středa 25. března od 10 hodin, Wucherlova 5, Praha 6, 2. patro. Organizuje: Naukový odbor ÚÚR ČČSH
Program:
Pesach a Pascha (včetně otázky Sederové večere) ThDr. Eva Vymětalová Hrabáková, Th.D. (HTF UK)
Starý Zákon: Mgr. Jiří Beneš, Th.D. (HTF UK)
Nový Zákon: Doc. Mgr. Jiří Lukeš, Th.D. (HTF UK)
Nácvik velikonočních písní: PaedDr. Zdeněk Kovalčík, církevní kantor.

Zesnul tiše, v pokoji a s úsměvem na tváři

Ve středu 5. února 2020 odešel k tomu, který ho poslal bratr farář Bohumil Klásek. Zesnul tiše, v pokoji a s úsměvem na tváři v Hospici Anežky České v Červeném Kostelci, kde prožil v blízkosti dcery Andělký, syna Štěpána a charitní pracovnice Beatky poslední pozemské dny.

Do života v církvi začal bratr Bohumil nahlížet v Praze-Nuslích, kde působila silná Jednota mládeže. Není divu, vždyť Nusle za 1. repub-

liky vévodily – co do počtu věřících – celé církvi. Pověstné bylo zdejší divadelní ochotníčení. Jak jsem se kdysi podívoval, když mi bratr farář Klásek vyprávěl o Ladislavu Smoljakovi, který svůj talent pro divadlo začal rozvíjet právě mezi církevní nuselskou mládeží v souboru Česká beseda.

Přesto se ale zpočátku zdálo, že se coby vyučený drogist – vyučnický list dostal v roce 1947 – stane bratr

Dokončení na str. 2

Zesnul tiše ...

Pokračování ze str. 1

Bohumil majitelem drogerie po své tetě. Tetičce nakonec sebrali drogerii soudruzi komunisté. Co ale sebrat nemohli, byla touha po setkání s Pánem a křest jako nesmazatelné znamení Boží milosti. V roce 1950 se bratr Bohumil přihlásil do III. kurzu pro kazatele, kde v sobě probudil nejen celoživotní zájem o vzdělání, ale též navázal blízký osobní vztah s profesory Husovy čs. bohoslovecké fakulty, kteří v kurzech vyučovali. Dceru Andělu křtil profesor Z. Trtík a syn Štěpán dodnes vzpomíná, jak jej jako kluka táta občas bral na návštěvy k profesorovi O. Rutrlemu. A postupem let bratru Bohumilovi posílal do cesty náš Nebeský Průvodce další věrné přátele. Na vojně v Bratislavě se narodilo celoživotní přátelství s farářem a básníkem Zdeňkem Svobodou, skrze manželčinu službu v Českém Dubu do rodiny přibyl Čihákovi, Lukešovi či Tvrzníkovi. Na první kazatelskou štaci zamířil bratr Klásek do Loun, kde nad ním pastýřský dohled držel farář Josef Znamenáček. Našli vzájemné porozumění. Bratr Klásek si od zkušeného faráře a předsedy lounského okrsku vysloužil fešácké hodnocení: „Jeho život je řádný a může být vzorem pro ostatní kazatele. U příslušníků i rady starších je oblíben pro svoji milou povahu a obětavost ve službě evangelium.“ V roce 1952 byl přeložen do Solan, kde samostatně vedl duchovní správu náboženské obce. Ještě před nástupem na prezenční vojenskou službu se v říjnu 1952 oženil s Jiřinou, rozenou Drahoňovskou, která tehdy rovněž působila jako kazatelka naší církve. Oddáni byli profesorem J. Mánkem. Co by byl farář bez obětavé a milující ženy... Ve vzájemné lásce vyrůstaly také všechny děti: nejstarší Bohunka, odkázaná kvůli dětské obrně na celoživotní péči rodičů a blízkých, Štěpán i Anděla. V rodině Štěpána našli rodiče pokračovatele v orbě na církevním poli. Bratr Štěpán, jemuž je blízké heslo Jana XXIII.: „Ale Jeníku, neber se tak

vážně!“, byl skrze farářské působení zavanut až do biskupské služby v královéhradecké diecézi. Užil si i při dočasném správování církve, nyní v Litomyšli navazuje na dílo svých předchůdců, mezi které patřily takové osobnosti jako bratr farář Jaromír Metyš. V další generaci nejstarší Štěpánova dcera Františka je šikovnou farářkou v Hradci Králové. A jak dodal dědeček Bohumil v dopise příbuzným a přátelům koncem ledna 2020: „Letos se bude vdávat“, což je nosná informace zejména pro církevní drbárnu.

Všechny Kláskovic ratolesti mají dětství a mládí spojené s Hrádkem nad Nisou, kam se rodina po různých peripetiích přestěhovala z Liberce, kde byl bratr farář do roku 1958 kazatelem v náboženské obci Liberec-jih. Po dokončení druhé odborné bohoslovecké zkoušky obdržel 16. března 1958 kněžské svěcení. V letech 1958–1959 sloužil ve Frýdlantu v Čechách, poté byl přeložen právě do Hrádku nad Nisou, kde působil až do roku 1986.

Děti formovaly církevní tábory u farářky Zdenky Schubertové ve Zlaté Olešnici a později i v Dubnici, které se nadšením a obětavostí sestry Jiřinky a dalších dařilo udržet až do roku 1975. Nepostradatelnou „ochránkyní“ před obtěžujícím státním dohledem se na táborech stávala zejména Bobina (dcera Bohunka). Na výtky církevního tajemníka kvůli nepovoleným církevním táborem (každoročně se konaly až tři turnusy) sestra Jiřina pravidelně argumentovala: „Víte, já mám dceru Bohunka na starosti. V Dubnici jsem pověřená pastorační děti mně Bobinu hlídají. Kdo by mně ji hlídal, já ji musím mít pořád v péči. A tak jsem ráda, když mi naši přátelé, to jsou všechno totiž naši přátelé, o dceru pomohou pečovat.“ A i nějakou tu slzu na obměkčení tajemníka uronila. Ale nemylme se, farářská služba uprostřed komunistického marasmu nebyla žádná selanka.

Přesto na hrádecké faře bylo živo. Pěstovala se domácí i zahraniční ekumena napříč konfesemi, v níž

vítězilo Kristovství nad duchovní pýchou a vzájemnou nedůvěrou. Úzká spolupráce se dařila také se sousedními náboženskými obcemi, především s Českým Dubem a Frýdlantem. Fara v Hrádku nad Nisou patřila rovněž k místům, kde se pravidelně scházelo společenství bratří a sester z ČČSH, usilující o živé pojetí víry a zvěstování Božího slova, ale i vzájemně se podpírající v bolestech a slabostech. K jeho jádru patřili: Václav Mikulecký s manželkou Milenou, Josef Špak, Miloň Zemen, Milan Krchňák s manželkou Drahomírou, Bohumil Klásek s manželkou Jiřinou, Jindřich Hanuš s manželkou Libuškou, Stanislav Jurek s Martou Jurkovou, Jiřina Mojžišová, Jiří Bauer, Zdenka Schubertová a Stanislav Pelda s manželkou Josefou. Ale přicházeli i další.

V roce 1986 byl bratr Klásek povolán do funkce vedoucího tajemníka královéhradecké diecéze (do r. 1997), současně administroval náboženské obce Holohlavý, Chlumec nad Cidlinou a Hradec Králové-Kukleny. Později ještě vypomáhal jako duchovní při diecézní radě v Hradci Králové. Co mohlo být

motivem k jeho povolání na diecézi, odkrývá ve vzpomínkách syn Štěpán: „Jako kluk jsem raději sedával pod maminčinou kazatelnou, také jsem od maminky raději jednu chytil, než abych musel poslouchat tatínkovo dlouhé kázání – kárání. Teprve později jsem docenil a ocenil tatínkovu službu i v rovině potřebné

administrativy, kterou kryl mamince záda. Možná i tahle jeho schopnost pak vedla později k tomu, že si ho bratr biskup Tuček k sobě povolal do Hradce Králové jako diecézního tajemníka.“ Že to nebylo zejména v druhé polovině 80. let období lehké a přinášelo sebou i bolestné kompromisy je nasnadě.

Děkuji bratru Štěpánovi za vzpo-

mínky na tatínka (a nejen za něj) a Nebeskému Otci za tři farářské generace, v nichž se Kristus neodkládal a neodkládá na vhodnější dobu. S bratrem Bohumilem nás spojuje náklonnost k tvorbě Františka Bilka, který kotvu svého života vyhodil do hlubin nebes. O stejné ukotvení ve svém životě

usiloval i bratr Bohumil. Takto promluvil na sklonku života ke svým nejbližším v dopise na rozloučenou: „Při svém nočním přemýšlení myslím na Vás ve svých modlitbách a jsem rád, že držíte při sobě. Ve svém životě vždy spolehněte na Pána Boha, On má Vás stále ve své péči. Proto Vám a Vaším dětem přeji, abyste

nepřestali v Bohu věřit a Vaše rodiny se uměly spolehnout na jeho milost, aby Vám byl vždy útočištěm a tou nejlepší pomocí na Vaší cestě životem. Já s Vaší maminkou Jiřinkou budeme vždy v duchu s Vámi, neboť jsme si vždy přáli, aby Vás provázela po celý život milost Boží.“

Martin Jindra

Nad Písmem

Já jsem to - ten, který k tobě mluví

J 4,26

Datum této neděle, 15. března, nezastírá smutnou vzpomínku na dosud historicky živý odkaz příchodu nezvané bestiální cizí mocnosti do prostředí našeho domova. Většinou z nás záleží na tom, jakého hosta si do svého nejintimnějšího prostředí pozveme. Neotevíráme se každému. Příchod návštěvy předchází návštěvu. Dáváme si záležet na tom, aby se hostu u nás líbilo. Naše dnešní československá vzpomínka se však dotýká návštěvy nezvané. Návštěva, o níž nikdo nestál a ani dosud nestojí. Návštěva, která vtrhne do našeho domova, vezme si bez rozpaků, po čem zatouží, a ve svých zabahněných bagančatech se uvelebí do naší vlastní postele. Bez ohledu na naši důstojnost a svobodu. Jaké to je, když někdo vtrhne doprostřed vašeho nejintimnějšího života, aby jej obrátil zcela naruby? Proč Bůh dopřává život bestiím? To jsou chvíle, kdy hodné lidi pochybuje o Bohu. Ve chvílích, kdy je světnička často opečovávána a chystaná pro drahoucennou návštěvu nezvaným hostem zcela pošlapána a zneuctěna. Postní čas se line v duchu věčného sváru s pokušelem. Pokušitel promlouvá tam, kde není slyšet Boží hlas. A Bůh zpravidla mlčí tam, kde není život – kde není voda. Proto je místem pokušení a sváru vnímána především poušť.

V poušti jsme odkázáni na studny. Kdo však byli ti, kdo studny hloubili? Přicházíme do sborů, ke studnám, které jsme nehloubili, a jsme syceni. Aniž bychom si osvojovali jakékoli zásluhy, sklízíme, co jsme nezaseli. Připletli jsme se Ježíši do

cesty stejně jako ta samařská žena. Kdo hloubil studnu? Nevíme o tom, že by kdy Jákob hloubil nějakou studnu, ne tak jako jeho otec Izák (Gn 26), přesto je Jákob pramenem jedné tradice života s Bohem. Náš dnešní dům, tuto církev, postavili jiní. A přesto zde pramení dobrá voda, díky níž žijeme my a díky níž přicházejí i ostatní. Přicházejí hodní, i ti nehodní.

Ježíš se nechává obsloužit samařskou ženou, nechává se obsloužit tím, kdo zrovna putuje pouští. Na místech, kde dostatečně zřetelně nezní Boží hlas. Může dědictví naší církve dopřát více než vodu? Jsi snad, Ježíši, více než Jákob? Kdo jsi, že ani nemáš svou vlastní nádobu, aby ses sám občerstvil? Přicházíš zdánlivě nepřipravený.

A Ježíš říká ano. Voda, kterou přináším já, tě již nenechá žíznit a donekonečna běhat ke studni. Ano, jsem více než Jákob. A to je voda věčného života, která prýští z neproniknutelné skály, jež ční vprostřed pouští. Úsilí všech, kdo nás předchází, všech, kdo sedávali na seslých dnešních sborů a živili plamen úpěnlivé modlitby, nebylo marné! Přestože studny nezřídka vysychají, přestože se jejich voda kontaminuje nečistotami, přestože domy chátrají a lidská společenství mají sklon zahnívat v elitářské smrduté kluby, dílo těch pravých

rukou je nezničitelné. Pravá obět poslušného božího Syna byla vykonána (Žd 10). A proto Vzkříšený Pán sedává tam, kam přicházejí opomíjené hříšníci. Pán sestupuje, sedá si na prostou zem, aby nás vyzval ke službě. Není zbytečná žádná studna, pakliže zavdává příčinu k setkání hříšníků s jejich Pánem. S tím, který jako první z celého stvoření odhaluje život podle boží vůle.

Díky vám všem, kdo přicházíte ke studnám svých vlastních sborů, všude, kde dochází k lidskému umenšení, pokušelem umlčení a smrti zapuzení, pro věčnost života pramenem napojení. Duše se léčí hůře, než se hojí otevřené rány, než srůstají polámané kosti. Vy, kdo každý den překonáváte bolest po nevitáných hostech, pohledte! Naše země i nadále žije. Nadále plodí úrodu a nabízí přístřeší novým generacím. Boží slovo zní, Kristus žije a napájí k životu! Příbytek toho, který je odleskem boží slávy (Žd 1,3), je stále krásný, nepochroumaný! Světnička opečovávána, přichystaná, vyklizená, stůl ke společné hostině nadále čistě prostřen. Chvalme Hospodina! On nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka; posadí je v kruhu knížat a za dědictví jim dá trůn slávy. Vždyť pilíře země patří Hospodinu, on sám založil svět na nich (1. Sam 2,8).

David Hron

Z kazatelského plánu

Třetí neděle postní

Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy. Obrat' ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak ponížený.

(Žalm 25,15-16)

První čtení: Exodus 17,3-7

Tužby postní:

2. Aby nám dal sílu sebe sama zapřít, svůj kříž pokorně nést a Krista následovat, modleme se k Hospodinu.

3. Aby upřímným pokáním a vnitřní očistou si naše srdce proměňoval, modleme se k Hospodinu

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože Vykupiteli, my nemáme sil, abychom si sami pomohli. Posiluj nás a ochraňuj před poskvrnou těla i duše! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen..

Druhé čtení: Římanům 5,1-8

Evangelium: Jan 4,5-42

Verše k obětování: Žalm 19,9-11

Verš k požehnání: Jan 4,14

Modlitba k požehnání:

Bože Vykupiteli, děkujeme ti, že dáváš nám účast na svatém tajemství večere Páně. Očisti nás ode všech hříchů a vysvobod' z každého nebezpečí! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 68, 75, 76, 238, 201

Přijď, Pane Ježíši Kriste, a ujmi se našich zjitřených srdcí. Nevíme, oč prosit, než abys ty sám byl středem našich modliteb. Buď naším životem tak, aby skrze naše modlitby k světu promlouval sám Bůh!

Tomáš Garrigue Masaryk a Mariánský sloup včera a dnes - věc politická, či náboženská? Symbol smíření, či sváru?

Dokončení z minulého čísla
Pražské zastupitelstvo v současné době učinilo politický kotrmelec poté, když několika málo hlasy na jazyčku vah schválilo obnovu Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze, poté co ji předtím odmítlo - a to hned dvakrát! Nejprve po dvouhodinové diskusi 21. 6. 2019 a poté 20. 9. 2019, když odmítlo zrušit usnesení ze 14. 9. 2017, v němž se vyjádřilo, že „nesouhlasí se záměrem tzv. Mariánského sloupu v Praze na Staroměstském náměstí v Praze“ a „ukládá Radě Hlavního města Prahy (HMP) učinit všechny právní kroky vedoucí k rozvázání smluvních závazků a k odnětí souhlasu HMP s umístěním tzv. Mariánského sloupu v Praze na Staroměstském náměstí v Praze“ s termínem do 31. 12. 2017. To však ani přes další petice nebylo naplněno. (Ponechávám zde stranou, jak je možné, že ti, kteří byli odpovědní za naplnění usnesení zastupitelstva, ho prostě nenaplnili: ani za tři měsíce - v termínu, ani po termínu - tři čtvrtě roku do dalších voleb.) Nové zastupitelstvo, zvolené na podzim r. 2018, bylo vystaveno tlaku toto usnesení, které ukládalo zrušit vše, co by k obnově Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze vedlo, zrušit. Neúspěšně, nové zastupitelstvo usnesení z r. 2017 (dvakrát) nezrušilo. (viz výše).

Jako smírčí varianty padaly od primátora města návrhy postavit obnovený Mariánský sloup na kterémkoliv jiném místě (dokonce v majetku města - Mariánské náměstí, muzea apod.) Avšak ani to zastánci obnovy Mariánského sloupu nepřijali s tím, že sloup musí stát tam, kde stál před více než 100 lety. Co přesně však vedlo k tomu, že napotřebí titíž zastupitelé, kteří dvakrát hlasovali proti sloupu či se hlasování neúčastnili, nyní po čtyřech měsících hlasovali pro obnovu?! V paměti mi zůstal jeden „argument“ zastupitelky, která hovořila o tom, že když nyní hlavní město Praha nemá dobré vztahy s Římskokatolickou církví, měla by se obnova sloupu schválit jako podaná ruka s nadějí na lepší spolupráci. Nejčastější argument, který padal pro obnovu, byl zdánlivě reciproční: když je tam Hus, tak by tam měl být i Mariánský sloup. A navíc - přeci je už na Týnském chámu umístěn jako vstřícné gesto kalich. (Podotýkám, na místě, kde byla socha Jiřího z Poděbrad.) Dalším častým argumentem pro obnovu byla údajně chybějící vertikála, k níž Ladislav Šaloun vytvořil sousoší M. J. Husa, který se údajně na Mariánský sloup díval. (Nedíval se však spíše na Týnský chrám, centrum české reformace?) Obecně přijímanou tezí je pak argumentace, že sloup byl poděkováním Panně Marii za zázračnou záchranu Prahy před švédskými vojsky na konci třicetileté války.

K výše uvedeným argumentům padaly již na jednání zastupitelstev protiargumenty, že tento ideologický koncept přesahoval rámec pouhé paměti na úspěšnou obranu

Starého a Nového města v roce 1648. Jak to vyjádřila před časem i Kulturní rada s tehdejšími přednostou I. Ideového odboru ústřední rady ČČSH prof. Kučerou: „*Posvěcení mariánského sloupu v r. 1652... představovalo politický akt vrcholné důležitosti. Jeho význam přesahoval oslavu odvrácení švédského vpádu do Prahy r. 1648. Honosný sloupový komplex symbolizoval věčnou platnost mocenských výsledků a kulturně - politických a náboženských důsledků třicetileté války pro Evropu a její duchovní tvář. Od té doby platila zásada Cuius regio, eius religio - či je vláda, toho náboženství. Ta z dnešního hlediska představuje politizaci náboženského vyznání a potlačování lidských práv.*“ (Stanovisko Kulturní rady k oživení a dotvoření Staroměstského náměstí v Praze, 4. 6. 2012)

O téměř osmdesát let dříve i Ferdinand Peroutka ve svém Budování státu v roce 1933 přiznal, že „*at' tomu bylo před třemi sty lety tak či onak, sloup byl pokládán za znamení hanby a za symbol Rakouska a násilné církve.*“ A dodává: „*V jistém smyslu měl lid pravdu i historicky: obhájení Prahy před Švédy znamenalo dokonání a zabezpečení protireformace a zajištění kořisti v Čechách.*“ Dokonce i obháje Mariánského sloupu Josef Pekař v diskusi nad postavením Husova pomníku v r. 1915 uvedl: „*Mariánský sloup byl oslavou vítězství legitimacy a katolicismu nad kacířským královstvím.*“ Otázkou, proč Švédové do Prahy přišli (skládal v ně naději i Jan Amos Komenský, neb šlo o to, jaké poměry budou v českých zemích po třicetileté válce: zda-li jako před Bílou horou, tj. náboženská svoboda s možným návratem exulantů, jimž byly zkonfiskovány majetky a byli násilím tlačeni k přijetí římskokatolické víry či k vystěhování, přičemž šlo o největší exodus v této době právě do severovýchodních, protestantských zemí či naopak bude pokračovat násilná rekatolizace), se nikdo příliš nezabýval. Nicméně této otázky se dotýkali mnozí odpůrci znovuobnovení sloupu, jako kupř. společnost Exulant sdružující 11 000 potomků popravených představitelů stavovského odboje 21. 6. 1621, z nichž někteří každoročně přijíždějí uctít do Prahy na Staroměstské náměstí ve výroční den své předky. Je těžko uvěřitelné, že pro zastupitele hlasujících pro obnovu neznamenal nic ani dopis 26 slovatných profesorů, docentů a doktorů napříč celou naší zemí, umělecko-historických institucí, univerzit atd., kteří se vyslovili jasně proti obnově sloupu a to hned z několika důvodů. Totiž „*že mariánský sloup představoval již v okamžiku svého vzniku triumfální výraz habsburské monarchistické ideologie opírající se o program militantní katolické protireformace.*“ „*Pražský Mariánský sloup tedy nebyl jen memoriální památkou, ale také symbolem expanzivní habsburské katolicko-protireformální propagandy.*“ A proto „*V tomto kontextu je zřejmé, že v žádném případě nemůže fungovat jako deklarace ekume-*

nického smíření mezi církvemi.“

V tomto argumentu se potkali i se zástupci historické společnosti pro aktualizaci odkazu české reformace Veritas, v níž pracoval před svým skolem i historik ČČSH Dr. Sakař a jejíž současnou významnou tvář je historička Doc. Eva Melmuková a její syn ThDr. Petr Melmuk. Ti distribuovali pro všechny zastupitele informační brožuru (*Causa „Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze“ v dokumentech*, Praha 2017). Preferuji jasně stanovisko, že jde o kauzu primárně politickou, což dokládají i příloženou kopií tzv. Valdštejnské teze z r. 1661 (originál v Národní knihovně ČR jako grafický list pod č. 463).

O zpolitizování Marie pro mocenské účely v 16. a 17. století píše i historik Zdeněk David, ač v době utrakvismu byla Marie jako matka Páně v úctě - jak uváděli před klíčovým hlasováním zastupitelstva v r. 2017 ir patriarcha ČČSH Tomáš Butta a pražský biskup David Tonzar v dopise adresovaném tehdejší primátorce města a tehdejšímu starostovi Prahy I. Současně v dopise uvedli, že „*Znovuvztyčení Mariánského sloupu v Praze I v jeho původní historické podobě s protireformálními prvky je z pohledu Církve československé husitské v rozporu se současnými snahami o pokojné soužití křesťanských církví a spolupráci k dobru a prospěchu naší země.*“ (dopis Čj. 1389/17-602/P ze dne 21. 4. 2017) Ano, i tento argument několikrát zazněl podepřen usnesením XV. Valného shromáždění Ekumenické rady církví 20. 11. 2018: „*Vzhledem k blížícímu se výročí poprav 27 představitelů stavovského odboje na Staroměstském náměstí a v návaznosti na bohoslužbu smíření k 600. výročí smrti Mistra Jan Husa navrhuje Valné shromáždění ERC, aby na místě bývalého ...mariánského sloupu na Staroměstském náměstí vznikl symbolický památník smíření.*“

I toto usnesení bylo na lednovém pražském zastupitelstvu přečteno, avšak bez patřičné odezvy.

K otázce smíření a snaze o argumentaci v souvislosti s „protiváhou“ pomníku Husa dlužno ještě podotknout, že kardinál Miloslav Vlk a biskup Radkovský v roce 600. výročí M. J. Husa v r. 2015 jasně deklarovali, že M. J. Hus již není pro Římskokatolickou církev symbolem rozdělní, ale smíření. Dokladem toho byla i společná audience (15. 6. 2015) těchto římskokatolických reprezentantů se zástupci Církve československé husitské a Českobratrské církve evangelické u papeže Františka, který hovořil o M. J. Husovi v souvislosti s jeho šestistým výročím jako o „*věhlasném kazateli a rektorovi pražské university*“ s odkazem na svého předchůdce Jana Pavla II, který „*vyjádřil svou „hlubokou lítost nad krutou smrtí, na kterou byl Jan Hus vydán a započítal ho mezi církevní reformátory.*“ Vyzval k dalšímu studiu Husovy osoby a činnosti „*kteřý byl dlouho předmětem sváru mezi křesťany a dnes se stal pohnutkou k dialogu.*“ Zdůraznil

potřebu ideologicky nepodmíněného bádání a vyzval též k přehodnocení mnohých sporů z minulosti „*ve světlem nového kontextu, v němž žijeme.... a s novým vhlédem.*“ Apeloval dále na „*viditelné společenství mezi křesťany*“ pro hodnověrnost naší zvěsti. „*Na této cestě se s pomocí Boží milosti naučíme uznávat se navzájem jako přátelé a vnímat úmysly druhých v tom nejlepším možném světě. V tomto smyslu vyjadřuji naději, že se rozvinou přátelská pouta i na rovině místních společenství a farností.*“ (Proslov Svatého otce u příležitosti liturgie smíření u příležitosti 600. výročí úmrtí Jana Husa, 15. 6. 2015) Následovala bohoslužba odpouštění a smíření v Nepomucenu (Vatikán) a po návratu 20. 6. 2015 v Chrámu Matky Boží před Týnem v Praze. Akademici ve svém dopise otevřeli ještě jednu rovinu problému, totiž otázku umělecké hodnoty současného obnoveného Mariánského sloupu: „*s rozhodností opřenu o naši profesionální zkušenost oprávněně tvrdíme, že podoba sochy není v žádném případě taková, aby obstála v náročném prostředí Staroměstského náměstí.*“ Důvodem je podle nich nemožnost vytvoření skutečné kopie: „*Výsledná tzv. kopie tak má vůči svému baroknímu vzoru jen minimální autentický vztah.*“ Proto nelze ani argumentovat účtou k významné barokní památce. „*Zamýšlené dílo je novým, současným vstupem do historického prostředí města a jako takové by mělo být posuzováno.*“ A je-li dilem novým, nabízí se vyhlášení soutěže. Otázkou soutěže se zabývali někteří zastupitelé nyní i dříve. A to i z podnětu dalších odpůrců sloupu jako třeba Křesťanské misijní společnosti ad. To zakládá i otázku celkové koncepce Staroměstského náměstí. Pan primátor

sice svolal seminář k celkové koncepci Staroměstského náměstí (4. 3. 2020), avšak těsným hlasováním zastupitelstva byl sloup schválen o měsíc a půl předem - koncepcí, nekoncepcí.

Konečně i v diskusi na FF UK (13. 2. 2020) bylo mnohými sdíleno, že se de facto jedná o novou instalaci, a proto by měla být vyhlášena architektonická soutěž. Tomu však oponoval jeden ze čtyř panelových řečníků prof. Royt poukazem na to, že se nejedná o kopii (z důvodu nedostatku dokladů originálu), ale o rekonstrukci jako kupř. byla takto znovuobnovena Fraunkirche v Drážďanech.

Co říci závěrem? Tak jako před sto lety ani dnes neponechává Mariánský sloup, jenž má být opět umístěn na Staroměstském náměstí v Praze, v klidu mnohé zainteresované z řad náboženských, uměleckých, historických a dalších spolků a organizací, ale i politických (viz kupř. i zveřejňované projevy europoslance Jana Zahradila proti obnově sloupu.) V současnosti se objevují již i první vlašťovky požadavku, aby se celá věc řešila na úrovni ne pražského zastupitelstva, ale Parlamentu ČR, neb sloup symbolizoval dopad tehdejší politiky pro české země, nejen pro Prahu. V celé kauze se objevuje i mnoho právních nesrovnalostí - kupř. vydání stavebního povolení Prahou I bez povinného archeologického průzkumu a další nesrovnalosti, jak vyplynulo po vyžádání si dokumentů na základě Zákona o svobodném přístupu k informacím odpůrci sloupu. V médiích jsme svědky vzrušených diskusí (kupř. rozhovor ThDr. Pavla Černého, emeritního předsedy ERC v ČR s arcibiskupem Dukou, který odmítl rozhovor dokončit - viz 19. 1. 2020, Český rozhlas plus)

Sloup deklarovaný jeho tvůrci a podporovateli jako poděkování za

Dokončení na str. 4

O pravé víře

Za svůj život jsem poznal řadu lidí, kteří se mi představili jako proroci a vyslanci jediného Boha a vyprávěli mi o víře, svědčili o její výlučnosti a chtěli mě k ní vést, činili si nárok na můj čas, na mé myšlení, záliby, peníze a vlastně na celý další život, žádali o mou pozornost a poslušnost a horlivost a taky bezmeznou důvěřivost, ale mě vždy odradila různost samozvaných věrozvěstů, každý z nich hovořil o jiném a přece stejném Bohu a všichni se dušovali a zaklínali a křičovali a dokazovali, že jejich víra je ta jediná možná, nenahraditelná, osvícená a pravá, a skutečně všechny dohromady nedávaly smysl a vyvracely jedna druhou, což mě vedlo k vlastnímu hledání, a protože bych se nerad dopustil stejné chyby, nikomu nic nepodbízím, jen shrnu své snažení, a komu se to nechce číst a zamýšlet se nad tím, má právě možnost, vážení.

Pravá víra neznamená věřit v zázraky, svátosti a obrazy, nýbrž poznávat jediný zákon, který se hodí pro celý svět a všechno živé stvoření, tedy i pro lidi. Pravá víra nepotřebuje chrámy, ozdoby, zasvěcující a často nesrozumitelné formule, nádheru a ozdoby, tisícová shromáždění a zpěvy davu, právě naopak, skutečný Bůh vchází do srdce člověka ve skrytu, v tichosti a v osamění.

Někdy mi připadá, jako by se věřící člověk chtěl Bohu zalíbit svou výřečností, kaskádou zbožných slov, nekonečnými frázemi modliteb a slavnostními obřady, a přitom ho chce jen falešným uctíváním uplatit a oklamat. Boha však nelze uplatit, natož oklamat, a kdo tak činí, klame jen sám sebe.

Pravá víra není v tom, že člověk ví, kdy se má postit, kdy chodit do kostela, kdy koho poslouchat a jaké modlitby odříkávat a číst, ale v tom, že žije dobrý život a všechny se učí milovat a s lidmi jedná tak, jak by si přál, aby i oni jednali s ním. Spinoza, Tolstoj, Schweitzer i Kant a další moudří věděli, že pravá víra je zatím skryta v zárodku, že záleží jenom na nás, na lidech, jestli se jí podaří uchovat, jestli mezi námi zahyne nebo se zítra v našem srdci rozvine, přátelé již dnes probuzení, avšak nikým a k ničemu nenucení; pravá víra nás objevuje láskou.

Jan Schwarz, NO Bratislava

Zprávy

Víra, naděje... a největší z té trojice je láska

Velkým příkladem těchto nádherných slov z Písma nám jsou manželé Červení. V sobotu 8. února 2020 byl sbor Krále Jiřího z Poděbrad v Poděbradech, poctěn krásnou a milou událostí. Svě zlaté „ano“ a obnovu manželského slibu si zde navzájem vysluhovali naši sourozenci v Kristu, bratr Vladimír a sestra farářka Eva. Požehnáním do dalších společných chvil životní cestou plné víry,

naděje a lásky je provázela sestra farářka Alena Naimanová, která byla sestře Evě před těmi padesáti lety za svědka. Ráda bych těmto báječným manželům chtěla ještě jednou z celého srdce popřát, aby stále byli plni víry, naděje a lásky jako doposud. Děkuji Pánu Bohu, že jsem mohla být u toho. Radka Zíková

Přání sestře farářce

Sestra farářka Libuše Zítková 27. 2. 2020 oslavila krásných 95 let. Rada starších a celá náboženská obec v Litoměřicích jí tímto způsobem ještě jednou srdečně gratuluje k tomuto životnímu jubileu. Svou obětavou službou Bohu, církvi a lidem stála v čele náboženských obcí Litoměřice a Větlá, jako externí farářka pomáhala i v NO Lovosice. Za tuto službu jí patří naše velké poděkování, spojené s přáním hojnosti Božího požehnání do dalších let. Za RS v Litoměřicích

Eva Kodešová Kinařová, předsedkyně

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Rozmluva se samařskou ženou

Podle toho, zda jsou následující věty pravdivé či ne (viz Jan 4,5-42), vyberte písmenka do tajeňky.

- Rozhovor se odehrával u studny. ANO (P) NE (Z)
- Bylo to pozdě večer. ANO (A) NE (Í)
- Ježíš byl unavený a měl žízeň. ANO (T) NE (K)
- Učedníci se zatím vypravili do města nakoupit něco k jídlu. ANO (V) NE (E)
- Žena sama nabídla Ježíši vodu. ANO (J) NE (O)
- Ježíš jí řekl, že kdyby věděla, kdo on je, požádala by ho o živou vodu. ANO (D) NE (S)
- Žena se divila, protože Ježíš neměl nic, čím by vodu nabral. ANO (U) NE (L)
- Jenže Ježíš vzápětí vytáhl vědro, které schovával za zády. ANO (O) NE (Ž)
- Řek ženě, aby zavolala i svého muže. ANO (I) NE (M)
- Žena ho ochotně poslechl. ANO (N) NE (V)
- Považovala Ježíše za proroka. ANO (O) NE (I)
- Ježíš jí řekl, že je Mesiáš. ANO (T) NE (K)
- Žena o ně řekla mnoha lidem ve městě, ale nikdo jí nevěřil. ANO (U) NE (A)

(Řešení z č. 9: Nemějte starosti.)

Jana Krajčířiková

Změna programu vyhrazena.

Tomáš Garrigue ...

Dokončení ze str. 3

záchranu a smíření je pro mnohé symbolem politické nesvobody a náboženského útlu. Současně je příčinou sváru i z hlediska uměleckého.

V letošním roce si připomeneme 400. výročí bitvy na Bílé hoře a též 350. výročí úmrtí Jana Amose Komenského. I na to myslelo XV. Valné shromáždění Ekumenické rady církví (20. 11. 2018), když schválilo, že „vyslovuje záměr pořádat ve spolupráci s ČBK ekumenické shromáždění pokání k výročí bitvy na Bílé hoře v roce 2020 a pověřuje předsednictvo jednat tímto směrem.“ V Písmu Jan Křtitel praví těm, kteří k němu přišli: „Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání.“ (Mt 3, 8) **Bude-li tím „ovocem“ znovu vztyčení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze právě v době těchto výročí, znamená to, že se opět po více než sto letech pauze austrokatolicismu propojuje politická moc s mocí Římskokatolické církve? A že je tak legitimizován jednostranný výklad našich dějin ve snaze zne-možnit otevřený dialog typický pro liberální demokracii?** A paradoxně za politické podpory těch, kteří se k ní hlásí? I po 125 letech se tak zřejmě potvrzuje Masarykův výrok: „Otázka náboženská pro národ, proživší reformaci a protireformaci, má důležitost největší, třeba za panství dnešního liberálního indiferentismu většina lidí otázkám těm se vyhýbá.“ (Tomáš Garrigue Masaryk, Česká otázka, s. 212)

Protože jak jinak chápat rozhodnutí pražského zastupitelstva v lednu t. r., resp. zastupitelů, kteří svým hlasováním rozhodli o zrušení dvakrát jimi potvrzeného rozhodnutí o zrušení smluv vedoucích k obnově Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí?

Hana Tonzarová

Z ekumeny

„SMÍŘENÍ SE STVOŘENÍM: VÝZVA K BEZODKLADNÉMU KONÁNÍ V OBLASTI KLIMATU A BIODIVERZITY“ – SHROMÁŽDĚNÍ EVROPSKÉ KŘESŤANSKÉ ENVIRONMENTÁLNÍ SÍTĚ

Reakce na klimatickou změnu a snahy o trvale udržitelnou budoucnost mají etický rozměr a týkají se širších otázek individuální a kolektivní svobody při prosazování spravedlnosti a zodpovědnosti za budoucnost. Církve a náboženské komunity si tyto výzvy stále více uvědomují.

Ve snaze vypořádat se s nimi oznámila Evropská křesťanská environmentální síť (ECEN) uspořádání dalšího shromáždění, které se bude konat od 29. srpna do 2. září 2020 v Evangelické akademii Bad Herrenalb v Německu pod názvem „Smíření se stvořením: výzva k bezodkladnému konání v oblasti klimatu a biodiverzity“.

Zásadním tématem konference ECEN bude v roce 2020 propojení práce evropských církví v oblasti ekologie a péče o stvoření se Sněmem Světové rady církví v Karlsruhe v roce 2021. Partnerství a úzká spolupráce mezi ECEN a SRC se úspěšně rozvíjí už léta. Sněm SRC, který se po více než pěti desetiletích bude konat v Evropě, nabízí mimořádnou příležitost rozmanitými způsoby demonstrovat těsné vztahy a vzájemnou podporu mezi ním a evropskými církvemi. Ambicí ECEN je zdůraznit toto propojení vyzdvížením společného úsilí evropských církví a SRC při péči o stvoření a práci na ekologické spravedlnosti a přispět konferencí ke smysluplnému směřování ke sněmu SRC v roce 2021.

Sněm ECEN nabídne prostor k vyzdvížení úsilí církví na poli postupů, které by vedly k trvale udržitelné budoucnosti a k samosprávě, která by tyto postupy podporovala. Zvláštní pozornost bude při přípravách i v programu sněmu věnována zapojení mládeže a konkrétních zájmů, které sleduje ve vztahu k péči o trvale udržitelnou budoucnost. Zcela zásadní roli zde bude hrát těsná spolupráce s Ekumenickou evropskou radou mládeže (EYCE) a Světovou studentskou křesťanskou federací (WSCF).

Zdroj: Zdroj: www.ecen.org, přeložila Kateřina Vítková

Autor kresby: Tomáš Altman

Poslední ráj Oty Pavla

Pražský klub spisovatelů, Dialog na cestě a NO CČSH Praha 8 - Karlín vás srdečně zvou na pořad Poslední ráj Oty Pavla. Na spisovatele Otu Pavla, který by se v letošním roce dožil devadesátých narozenin, zavzpomíná spisovatelka, básnířka a publicistka Jaroslava Pechová, která je autorkou úspěšné knihy Zpáteční listek do posledního ráje Oty Pavla, k níž napsal doslov Arnošt Lustig. Vyprávění doplní i autorské čtení. Akce se uskuteční v zasedací místnosti NO CČSH, Vítkova 13, Praha 8 – Karlín - v úterý 17. 3. od 18 hodin. red

Kde i smrt je čistá

Zveme na literárně-hudební kompozici o životě A. de Saint Exupéryho: „Kde i smrt je čistá“. Scénář a režie Stanislav Kubínv. 19.3. v 17 hodin v Městské knihovně v Železném Brodě, 24.3. v 17 hodin v Městské knihovně v Mladé Boleslavi. SK

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 16. 3. 2020, 20.00 PRAGUE BRASS ENSEMBLE

Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, A. DVOŘÁK, F. LISZT, G. GERSHWIN

úterý 17. 3. 2020, 17.00

Michal Hanzal – varhany
František Bílek – trubka

G. F. HÄNDEL, J. S. BACH, G. P. TELEMANN, W. A. MOZART

středa 18. 3. 2020, 17.00

Bohumír Rabas – varhany
Hana Jonášová – soprán

L. VIERNE, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, F. SCHUBERT

čtvrtek 19. 3. 2020, 17.00

SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS

Michal Hanzal – varhany
Martina Bauerová – soprán
František Bílek – trubka
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 20. 3. 2020, 17.00

Josef Kšica – varhany
Tomáš Jindra – bas

J. S. BACH, F. SCHUBERT, A. DVOŘÁK, G. VERDI

pátek 20. 3. 2020, 20.00

VIVALDI ORCHESTRA PRAGA

Václav Návrat – barokní housle
A. VIVALDI, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

sobota 21. 3. 2020, 17.00

VIRTUOSI DI SAN NICHOLA
GREAT BOROQUE MASTERS

Vladimír Frank – housle
Jan Petřík – housle
Josef Popelka – varhany
J. S. BACH, A. VIVALDI, A. CORELLI, G. F. HÄNDEL

sobota 21. 3. 2020, 20.00

CONSORTIUM PRAGENSE ORCHESTRA

Yvona Škvárová – mezzosoprán
Miroslav Laštovka – trubka
J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, N. PAGANINI

neděle 22. 3. 2020, 17.00

ADAMUS TRIO

Jan Adamus – hoboje, anglický roh
Markéta Vokáčová – housle
Martin Levický – piano, varhany
J. S. BACH, W. A. MOZART, B. SMETANA, A. DVOŘÁK

neděle 22. 3. 2020, 20.00

CAMERATA PRAGENSIS ORCHESTRA

Aleš Bárta – varhany
J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, W. A. MOZART

Týdeník Církve československé husitské

Český zápas

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktoři: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Předplatné: Mgr. J. Wendlíková, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklama: tel. 220 398 117

